

[Frede Nielsen.]

og dør er Stillingen betydelig værre, og Vurderingen maa nødvendigvis være streng. Dog er der ogsaa her Enkelttilfælde, hvor stærkt undskyldende Momenter kan spille ind, hvor de f. Eks. meldte sig ved Korpsenes Oprettelse i Foraaret 1943, men sprang fra, inden den 29. August kom. Men det er kun Undtagelserne, og derfor er der heller ikke i Lovforslaget indbygget nogen Bestemmelse om Mildnelse for dem. Af de skærpende Forhold, der er Tale om for disse Værns Vedkommende, er der navnlig to Ting, jeg vil pege paa. Den første er, at den allerstørste Part af disse Korps's Medlemmer var Folk i en mere fremrykket Alder end Soldaterne. De havde derfor langt større Evne til en selvstændig Vurdering af Situationen og af Rækkevidden af deres Handlinger. Den anden Ting — og det er den, der særlig vejer til — er Tidspunktet for Korpsenes Oprettelse; den skete nemlig først i 1943, altsaa efter at en lang Række meget alvorlige Overgreb fra tysk Side over for Danmark havde fundet Sted, den skete, efter at Krigslykken havde vendt sig paa Fronterne, saa Sandsynligheden for, at disse Korps før eller senere vilde blive sat ind, ikke blot imod en eventuel Invasionsstyrke, men ogsaa mod det danske Folk, maatte være meget nærliggende.

Alt dette laa ganske klart og burde have afholdt de paagældende fra at træde ind i Korpsene. De var danske Statsborgere, de kunde have sagt nej; enkelte modstod Presset, og de kom ikke ud i Ulykker af den Grund, bortset fra Surheden fra de nazistiske Indpiskere. Nu gik de altsaa ind i disse Korps, de gennemgik militær Træning i tyske Uniformer med tyske Vaaben under Ledelse af tyske Militærpersoner. Den 29. August 1943, da det endelige og afgørende Brud mellem Danmark og Tyskland kom, og ved senere Lejligheder optraadte de som tysk Myndighed, med Vagt og Visitation i deres egne Byer og mod deres egne Bysbørn. Der er for disse Korps's Vedkommende Tale om en Indsats af den alleralvorligste Art, og som maa drage de strengeste Konsekvenser efter sig.

Det tidligere mangeaarige Medlem af dette høje Ting, det tyske Mindretals Repræsentant Pastor Schmidt, har rettet en Henvendelse til den højtærede Statsmini-

ster, og Genpart af denne Henvendelse er tilstillet Rigsdagens Medlemmer. Denne Henvendelse har i høj Grad Relation til det foreliggende Lovforslag. Naar man gennemlæser den, vil man, for saa vidt man overhovedet har noget Kendskab til sønderjyske Forhold — hvad naturligvis alle Rigsdagens Medlemmer har —, se, at den er ganske ufuldstændig, paa en Række Omraader med et mildt Udtryk fordrejet.

Pastor Schmidts Fremstilling giver et ganske forkert Billede af Forholdene dernede. Han forsøger i denne Henvendelse til den højtærede Statsminister at kaste Loyalitetens og Uskyldighedens Kaabø over Mindretallets Optraeden. Jeg tror, alle Medlemmer af dette høje Ting vil være ganske klar over Hovedlinien i den grænsepolitiske Udvikling, saaledes at Pastor Schmidts Forsøg ganske vil prelle af. Som jeg sagde før, Mindretallet er bevidst gaaet ind i et farligt og kompromisløst Spil. Ledernes Loyalitetserklæringer nu og da er kun en Leg med Ord. Handlingerne talte et ganske andet Sprog.

Jeg ved ikke, om den højtærede Statsminister har svaret paa Henvendelsen, men det foreliggende Lovforslag er jo ogsaa Svar nok.

Der er i Pastor Schmidts Henvendelse en Ting, som jeg til Slut gerne vil gøre et Par korte Bemærkninger om her fra Tingets Talerstol. Pastor Schmidt forsøger i sin Henvendelse ligesom at dæmme op for dette retslige Opger ved en Hentydning til, at Tyskland vel igen kan blive stærkt, og at det er værd for Danmark at tænke paa det Forhold. Denne Hentydning til Tysklands Genvinden af sin Styrke engang ud i Fremtiden er ganske overflødig i Forbindelse med vor grænsepolitiske Linie. Saa meget af Grænsepolitikens A B C har vi forlængst lært — det gælder faktisk alle, der staar i ansvarlige Positioner —, at vi ikke skal bygge vor Grænsepolitik paa en øjeblikkelig Stemning, og jeg vil derfor gerne — ogsaa med Adresse til visse lidt for ophedede danske Kredse i Sønderjylland i Øjeblikket — sige, at al Politik, der vender udad, altsaa ikke mindst Grænsepolitik, maa have de lange Linier og det store Perspektiv over sig.

Der er intet mere flygtigt og skrøbeligt Grundlag at bygge paa end øjeblikkelige Magtforhold. Vort Slægtled har oplevet et